

[Elin Appel.]

om man mener, at en bestemt fremgangsmåde er forkert, og derfor forkaster den, skal man dog ikke derfor straks angribes for at være uvillig til at gå ind på problemerne. Det er en form for debat, som ganske vist er gængs, men som intet resultat giver.

Jeg mener stadigvæk, at pengene på dette felt gives dårligt ud, fordi de gives ud til alle for at hjælpe nogle få. Jeg tror, det er en gal måde, rent socialt, at bruge pengene på. Når det ærede medlem fru Petra Petersen siger, at tøjet falder af børnene, må konsekvensen blive, at vi også skal have en understøttelse til tøj, og sådan kan vi blive ved og blive ved; der er mange gode argumenter for en masse hjælp, som man på den måde kunne yde. Men en eller anden gang må vi jo standse; vi går nu engang på denne klode, og vi skal også have de penge, der er fornødne. Vi har et afgrænset beløb — vi kan diskutere om nogle få millioner mere eller mindre — at råde over til de svageste i samfundet, og derfor bliver det nødvendigt sagligt at diskutere med hinanden: på hvilken måde bruger vi bedst dette afgrænsede beløb til de svage? Og i så henseende forbeholder jeg mig stadig ret til at mene, at der kan gås andre veje end just den, det ærede medlem fru Petra Petersen mener.

Det er også usagligt, når det ærede medlem her fremstiller vor økonomiske situation som så overordentlig ringe og hjemmene så dårligt stillede, at der aldrig har været så megen brug for denne skolebespisning som nu. Det ærede medlem ved udmærket, at det er ikke nogen holdbar karakteristik af vor situation i en periode med høj beskæftigelse, f. eks. på baggrund af 30ernes arbejdsløshed. Vi skal diskutere på det rigtige niveau og ikke på en baggrund, som man trækker op for at gøre tingene mere dystre, end de er.

Til sidst vil jeg gerne sige til den højtærede minister med hensyn til min udtalelse om, at vi går sjusket frem, at når et lovforslag som dette skal færdigbehandles på een dag, den sidste dag rigsdagen er indé før påske, så synes jeg, jeg har ret til at sige, at det ikke kan få nogen særlig grundig behandling. Folketinget har jo ingen mulighed for at gøre noget ved sagen, vi bliver nødt til som så ofte før at skyde tingene ud til en anden gang. Det har man også gjort i landstinget — hvad den højtærede socialminister altså er gået med til — når man er enedes om, at vi skal have et år til at diskutere problemet i. Det skal vi næsten altid, jeg ved ikke, hvor mange ting det efterhånden er, vi skal have et halvt eller et helt år til at gennemdiskutere. Derfor fastholder jeg, at rigsdagen i

altfor mange tilfælde går udenom at søge problemerne løst i dag og venter til i morgen.

Erna Sørensen: Det er det ærede medlem fru Petra Petersen, der kalder mig op, fordi hun spurgte, om det var det konservative folkepartis mening at torpedere skolebespisningen. Jeg synes ikke, mine udtalelser her i dag viser, at jeg har i sinde at torpedere skolebespisningen. Jeg finder det rimeligt, at man midlertidigt fortsætter med den gældende lov og samtidig foretager en grundig undersøgelse af, om den form for skolebespisning, vi indførte for 2 år siden, har vist sig heldig. Det er denne form, jeg mener er forkert. Der er i hvert fald en stigende utilfredshed med den måde, hvorpå man forvalter pengene til skolebespisningen, både set med kommunens og set med statens øjne, og det må være vor opgave herinde at føre en politik, der tilfredsstiller folk.

At vi ingensinde har tænkt os muligheden af at trække den hjælp tilbage, som vi altid har været med til at yde de dårligst stillede i samfundet, synes jeg klart fremgår af vor deltagelse i arbejdet. Ikke mindst de love, vi har gennemført de sidste dage, viser, at vi forstår, at det er familien i samfundet, vi skal støtte. Vi har gjort en god begyndelse ved de ændringer, der er blevet foretaget ved indførelse af børnetilskud, og der kan på den måde bygges videre, måske på en lykkeligere måde end ved en lov om skolebespisning, således som denne nu er udformet. Den er blevet benyttet af en hel del mennesker, som tidligere aldrig ville have drømt om at sende deres børn i skole uden madpakke, af ganske særlige grunde — jeg tænker på, at der ikke skal afleveres mærker; vi håber ganske vist, at vi snart kan slippe for disse mærkeordninger.

Mit standpunkt er derfor rimeligt og klart. Jeg har netop taget det stærke forbehold, at man rent sundhedsmæssigt skal undersøge, hvordan loven har virket, og resultatet vil for mig være meget afgørende, når vi om et halvt år eller lignende påny kommer til at drøfte denne lov.

Petra Petersen: Jeg vil gerne sige til socialministeren, at det, der skete i landstinget i formiddags, var en forringelse af det oprindelige af socialministeren fremsatte forslag. Jeg tror ikke, det, der skete, i og for sig var overraskende for socialministeren. Det er en kendsgerning, hvad jeg har sagt, at der, ikke mindst fra konservativ side, længe har været rettet anslag mod skolebespisningen. De konservative har i lang tid ført en kampagne for, om